

Rusi alebo bolševici?

Andrzej Solak

27. júla 2020 ✚ **Politika**

Bol bolševický štát po Petrohradskom puči v novembri 1917 iba novou verziou tradičného ruského imperializmu? Alebo to bola úplne nová, skutočne revolučná kvalita – internacionalistické monštrum, ktoré chcelo dobyť celý svet?

V tradičnej poľskej historiografii sa pre ozbrojený konflikt medzi Poľskom a Sovietskym Ruskom v rokoch 1919 – 1920 vžil názov *poľsko-bolševická vojna*. Zároveň sa hovorí aj o *poľsko-ruskej vojne*. Tých, ktorí to presadzujú, prehliadajú skromný podiel etnických Rusov vo vtedajších orgánoch Rady krajiny aj mnohonárodné zloženie Červenej armády. Medzi „Rusov“ sú takto započítaní: veliteľ nepriateľskej armády Lev Davidovič Trockij (Lejba Bronštejn), zakladateľ Čeky – prvej sovietskej tajnej polície – Felix Dzeržinskij, neúspešný dobyvateľ Lvova Jozef Stalin (Džugašvili) alebo renegáti zo Západnej divízie Strelcov. Zároveň sa v tejto perspektíve kdesi strácajú „biele“ a „zelené“ ruské vojenské jednotky, ktoré viazali veľkú časť Červenej armády, ako aj protikomunistické formácie Rusov bojujúcich po boku poľskej armády.

Samotní bolševici silne zdôrazňovali svoj internacionalizmus a odhodlanosť vyvolať svetovú revolúciu. Podľa ich plánov mal požiar v Rusku zapáliť celú planétu, čomu však zabránili poľskí vojaci, ktorí zastavili šírenie požiaru do ďalších krajín. Západní historici sa zhodli na tejto interpretácii a vtedajšie boje započítali medzi tie, ktoré *rozhodovali o osude sveta* (Edgar Vincent D'Abernon). Pokiaľ by bol konflikt považovaný iba za poľsko-ruský, hodnota víťazstva Poliakov by bola značne nižšia.

Hlava hydry

Vodcovia sovietskeho štátu reprezentovali skutočnú „internacionálu“. V žilách Vladimíra Lenina (Uljanova) kolovala zmes – po štvrtinách to bola krv ruská, židovská a kalmická (alebo kalmicko-čuvačská), po jednej osmine nemecká a švédka. Žid Trockij, všeobecne považovaný za Leninovho nástupcu, biedne prehrál s Gruzíncom Stalinom. Na jeho miesto na krátku dobu nastúpil Megrel Lavrentij Beria. Za Rusa možno považovať Georgija Malenkova (hoci sám sa chválil macedónskymi predkami, imigrantmi z Osmanskej ríše). Potom prišiel Nikita Chruščov, ktorý sa síce narodil v Rusku, ale od útleho veku bol spätý s Ukrajinou (nedávne prieskumy verejnej mienky v tejto krajine ho zaradili medzi stovku veľkých Ukrajincov). Ukrajinskú národnosť vo svojom pase deklaroval i Leonid Brežnev.

gruzínsko - arménska úderka - Ordžonikidze, Džugašvili a Mikojan

zdroj: wikipedia

Jurij Andropov poskytoval protichodné informácie o svojich rodičoch a jeho oficiálny životopis sa niekoľkokrát menil. Jurij nechcel odhaliť skutočnosť, že jeho otec mohol pochádzať zo „zlých“ donských kozákov. O matke rodenej Fleckensteinovej tvrdil, že v detstve bola adoptovaná manželmi, židovskými klenotníkmi. Stranícki súdruhovia o tom vedeli svoje a za jeho chrbtom ho volali: „Klenotník“.

Andropovov nástupca Nikolaj Černenko pochádzal z ukrajinskej rodiny usadenej na Sibíri. Posledný z generálnych tajomníkov, Michail Gorbačov, sa chválil ruským otcom a ukrajinskou matkou.

Národnosť sovietskych vodcov nemala nijaký vplyv na ich činnosť. Považovali sa v prvom rade za sovietskych ľudí. Stalin, Beria či Chruščov nerobili rozdiely a rovnako kruto prenasledovali svojich krajanov ako všetkých ostatných.

Kádre teroru

Po „októbrovej revolúcii“ obsadili profesionálni revolucionári všetkých možných národností ruské úrady ako kobylky. Týkalo sa to aj krvou poznačených bezpečnostných orgánov.

Velenie Čeky tvorilo dvadsať osôb – „Krvavého Felixa Dzeržinského“ podporovali ešte traja Poliaci, sedem Rusov, štyria Židia, traja Lotyš, jeden Armén a jeden Gruzínek.

Po smrti „kata revolúcie“ miesto veliteľa bezpečnosti zaujal Wiaczesław Mienżyński (syn Poliaka a Rusky), po ňom Žid Genrich Jagoda. V roku 1935 bolo v tristo-člennom vedení NKVD 38 % Židov, 31 % Rusov, 5 % Ukrajincov a 4 % Poliakov.

Počas Veľkej čistky bol Jagoda po dvoch rokoch nahradený Rusom Nikolajom Ježovom, ktorý už po dvoch rokoch uvoľnil miesto Megrelovi Berijovi. Podiel Rusov na vedení bezpečnostných orgánov však vzrástol na šesťdesiatpäť percent a Ukrajincov na pätnásť percent; percento Židov kleslo na štyri percentá a Poliakov na nulu.

súdruhovia Hirsch Apfelbaum alias Zinoviev a Leo Rosenfeld alias Kamenev

zdroj: wikimedia commons

Podobnú schému bolo možné vybadať aj v iných krajinách, v ktorých vládol komunizmus. V takzvanej „Poľskej ľudovej republike“, po mnohých rokoch „nadmerného zastúpenia“ národnostných menšín (židovskí komunisti obsadili tretinu riadiacich funkcií v bezpečnostnej službe na celé desaťročie), nadišiel čas

odovzdať vládu do rúk domácim kádrom. Hoci revolúcie narážali na väčší či menší odpor, marxisti všade nachádzali horlivých nasledovníkov a pomáhačov.

Nový cárizmus?

Niekdajší socialisti z PPS i liberáli s obľubou používali výrazy „červený cárizmus“ a „červení monarchovia“ ako tie najhoršie urážky nových vládcov Ruska. Zdá sa, že autori takýchto vyjadrení si nepamätali, že predtým, dokonca aj počas revolúcie v roku 1905, boli Lenin, Trockij a Stalin *de facto* súdruhmi v zbrani s poľskými socialistami a spoločne bojovali proti opravdivej ruskej monarchii.

Pripisovať bolševikom monarchistické tendencie malo rovnaký efekt, ako považovať cárizmus za tú najtemnejšiu temnotu. Niekdajšie Rusko malo na svedomí mnoho hriechov a Poliáci by mu vedeli vystaviť dlhý zoznam krívd, ktoré od neho utrpeli, ale je ťažké porovnávať rozmery dokonca aj tých najkrutejších represíí z devätnásteho storočia s miliónmi zastrelených a v táboroch uväznených za čias Lenina a Stalina.

Na medzinárodnom fóre používanie slova *cárizmus* ako epiteta bolo jednoducho neúčinné. Nie u každého sa niekdajšia ruská monarchia automaticky v jeho predstave spájala s negatívami. Úplne odlišnou optikou ho vnímajú kresťanské národy ujarmené islamom. Pre Arménov, Grékov, Srbov alebo Bulharov bola cárska ríša vytúženým záchrancom.

Červení i hnedí socialisti

Nezhoduje sa však termín *bolševici* s dnes politicky korektným termínom *nacisti*? Je potrebné poznamenať, že Adolf Hitler neprišiel k moci ozbrojeným prevratom, ale vďaka demokratickému súhlasu nemeckého ľudu. Aby si udržal moc, nemusel viesť krvavú občiansku vojnu, ani zavraždiť dvadsať miliónov svojich občanov. Nemeckí protivníci NSDAP (na rozdiel od „bielych“ Rusov) nemali mnohotisícovú armádu bojujúcu proti hnedým socialistom. Naopak, až do roku 1945 zostala veľká väčšina nemeckého národa lojálna k Tretej ríši. Nacistický teror bol nasmerovaný predovšetkým proti vonkajším nepriateľom a jeho zločiny boli páchané v mene Veľkého Nemecka.

Naproti tomu nad masakrami spáchanými komunistami sa vznášal duch internacionalizmu. Drvivú väčšinu obetí sovietskeho komunizmu tvorili Rusi a ďalší občania krajiny soviетov. Zabíjanie Rusov na Dzeržinského a Manzinského príkaz nebude nikto nazývať poľskými zločinmi, ani operáciu v Katyne, ktorá sa uskutočnila na Stalinov rozkaz z Beriovej iniciatívy nebude nikto nazývať gruzínskym zločinom. Účasť poľských vojakov na invázii do Československa v roku 1968 nebola poľským zločinom, rovnako ako nebolo českým zločinom zabíjanie poľských utečencov československou pohraničnou strážou.

multietnickí súdruhovia nesú truhlu Poliaka Dzeržinského, šéfa tajnej polície

zdroj: wikimedia commons

Bacil ideologickej pliagy nepozná štátne ani národné hranice. Maďarské povstanie v roku 1956 potlačil Ukrajinec Chruščov, kubánskych politických väzňov zastrelil Argentínčan „Che“ Guevara a Čečenec Dudajev bol zasa priekopníkom kobercových náletov v Afganistane. Zločinnosť komunizmu sotva možno považovať za ruskú alebo dokonca sovietsku špecifickú črtu – brutálne režimy v Juhoslávii, Albánsku, Číne alebo Kambodži boli napokon tvrdo protisovietske, ba Moskva bola obviňovaná zo zrady skutočnej revolúcie.

Špinavé svedomia

Komunizmus ničil ľudské svedomie všade, kam prišiel. Dnešný Poliak sa rád zvrchu pozerá na Rusov, Číňanov alebo Severokórejčanov, ktorí sa narodili v nevoli a od detstva podliehajú ideologickému vymývaní mozgov. A predsa v Poľsku na konci dvadsiateho storočia červený SLD (Zväz demokratickej ľavice) slávil volebné víťazstvá aj bez sovietskych vojsk, pričom nikto nemohol povedať, že o Katyni či o UB (obdoba Štb) nikdy nepočul.

V dejinách Tretej poľskej republiky (1989 – 2017) sa iba jedinému kandidátovi podarilo v prvom kole poraziť svojich konkurentov. Iba jednému prezidentovi sa podarilo, že bol opätovne zvolený. Týmto človekom bol Aleksander Kwaśniewski – v časoch PRL komunistický minister. Najväčšiu voličskú podporu získal po tom, ako vyšlo najavo jeho hanebné správanie počas návštevy Charkova, kde sa opitý potácal nad hrobmi poľských dôstojníkov, ktorých zastrelili Sovieti.

V deň Kwaśniewského volebného víťazstva boli dôstojníci z Charkova a ostatné poľské obete komunizmu zavraždené ešte raz – tentokrát však nie rukami ruských, židovských, lotyšských či gruzínskych príslušníkov NKVD. Učinila to takmer desaťmilionová masa voličov „Aleksandra“.

Viera v komunizmus bola chorobou duše.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/rusi-alebo-bolsevici/>